

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Krönike-Riim til Levende Skolebrug med Oplysninger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Krönike-Riim til Levende Skolebrug med Oplysninger", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 14. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_477B-txt-shoot-idm1231/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Derom Speilet trindt paa Jord,
 Vinde Kiebe: Drottet trøge!
 Nu af alt Phenicist Stort
 Stander ene jeg tilbage,
 Hvad sig høit har selv ei gjort,
 Daler ei som Reg saa sage!
 End maatte i Druser's Telt,
 Maroniter's Munkes-Bure,
 Hofre kan mit Slød en Helt,
 Som opriiser faldne Mure!
 Meer end det formaaer den Haand,
 Der, med underfulde Stave,
 Har betegnet Libanon
 Som et Giarde for sin Have!

Æbræer, Græker og Romere.

Tre Folk som diøse ei Verden faae,
 Dg aldrig kan deres Navn forgaae,
 Saalange som Dine, brune eller blaa,
 Der kastes fra Stev mellem Stjerner smaa;
 Saalange paa Jord der end sødes en Søn,
 Som Morgen-Nyden høiser og finder støn;
 Saalange i Verden sig løfter en Haand
 Dumbriktig med Lykke mod Ord og Mand!

Æbræeren, han gjorde al Verden vitt
 Paa hvad for en Gud, den skoster Priis,
 Dg hvordan vi alle af Guddoms-Rob
 Paa Jorden abbrydes med samme Blod,

Dg hvordan i Tidens Hvide Skin
 En Kvinde fødte Guds ælske Søn,
 Til Verdens Frelser fra Død og Dom,
 Til alle Slægter at føde om!

Ds Grækeren viiste med Haand og Mund,
 Hvad kienest Klæder i allen Stund,
 Ja, kienest i Kirke og kienest i Sal,
 Dg kienest paa Torvet og kienest paa Val!
 Da Talerne døde og Sangerne tav,
 Man saae det paa Stenene ved deres Grav,
 Med Penne-Streg selv de arbeided til Rod
 Det driffigste Liv og den deiligste Død!
 Saa deilig var Døden, at til den endnu
 Forgjæves saa vide staaer Kæfernes Hu,
 Som ikke begribe, paa Fastland og De,
 At graeft man maa leve, om graeft man vil døe!

Ds Romeren lærde, hvad Hænder formaae,
 Naar sammen de holdte og sammen de slaae,
 Dg stittelig bruges med Vid og Forstand
 Til Gavn eller Slæbe for Folk og for Land!
 Den Værdom, han gav os, den var saa stærk,
 At Skyggerne af hans Hænder's Bærk,
 Som Spidser og Streger paa Blad i Beg,
 Kiees Livet af mangen en Skolepog,
 Dg sætter end Skrak i Kæmper's Bærk
 For Klærne af den stude Dm!
 Der sidder i Nord dog en lille Bog,
 Dg staver med Saga i Billedbog,
 Naar han bliver voren i Tid og Rum,
 Dg dandser med Høfren paa Havets Stum,

Da seer han paa andet end Skinden rød,
Hvad Forskiellen er mellem Liv og Død,
Dg vælger ei Døden, om nok saa smul,
Men smiler ad alle de Dødes Mul,
Dg lever paa Græs, saa godt han kan,
Med Die paa det „forfættede Land“,
Dg bruger kun Romeriske Sneb og Snyd,
Et Spejlsfer, Trøste og al Udyd!

Canaans Land.

Mod Veien har jeg det store Hav,
Dg Jordans-Floden mod Østen,
I Syden Gomorras og Sodom's Grav,
I Graven sank Glæden og Trøsten!

Mit Raab end lyder paa Jorderig,
Som Narnet paa Landenes Drenning,
Men sukke jeg maa, naar det siges mig:
Du flyder med Vælk og Honning!

Alt som en Kvinde af Konge-Væt,
Kornedret til Kværnen at drage,
Med salmede Kinder, forstuet, forgrædt,
Jeg mindes min Ungdoms Dage.

Jeg mindes Egen i Marnes-Land,
Hvor Abraham listet at bygge,
Hvor Herren ham gjæstet en Middagsfund,
Dg Himmelens Fugle fandt Skygge.

